

[Søren Olesen.]

også mange mennesker, der køber lodsedlerne, ikke så meget for at få en gevinst som for at støtte sagen. Men hvis et menneske, som ikke har særlig store indtægter, vinder en stor gevinst på sådan en lodseddel, har han næsten ikke råd til at beholde gevinsten på grund af den store skat, han skal betale året efter. Jeg finder det derfor rigtigt, som det her er foreslået, at der af kontante gevinster skal betales 15 pct. i afgift, og at man, når det drejer sig om genstande, lader den, der foretager salget af lodsedlerne, betale den skat, der skal udredes.

Foruden at sagen drejer sig om salg af lodsedler, drejer den sig også om gættekonkurrencer o. lign., og det er selvfølgelig ikke noget, den højtærede finansminister kan tage ansvaret for, det må være justitsministeren. Jeg synes imidlertid ikke, at man under omtalen af dette forslag kan lade være med at nævne, at der er dukket en kolossal masse gættekonkurrencer op, som naturligvis ikke er sat i scene af hensyn til præmievinderne eller for at gøre befolkningen en fornøjelse, men som er en ren og skær privat forretning. Jeg tænker på de mange forretninger, der sætter en gættekonkurrence i gang som reklame for deres forretning; det samme gør bladene, og det er naturligvis ikke af hensyn til deres kære holdere, men af reklamehensyn, for at skaffe sig større udbredelse. Og det er der selvfølgelig ikke noget at sige til, når loven nu engang er sådan, men hvad ville man tænke, hvis en privatmand, en borger som en af os andre, startede en sådan konkurrence til egen fordel? Hvordan kan det være mere berettiget, fordi det er et større firma eller et aktieselskab, eller hvad det nu er, der sætter en sådan konkurrence i gang? Jeg mener naturligvis ikke, at præmietagerne skulle straffes for at deltage i en sådan konkurrence, men jeg synes, forholdet her er et helt andet, end hvor det drejer sig om støtte til filantropiske formål, sociale formål, hvad det nu kan være. Der finder man det berettiget, at noget sådant sættes i gang, men det skulle ikke gerne blive sådan, at disse gode formål skades ved, at der gives tilladelse til en hel masse uvedkommende ting, som svækker folks

lyst til at være med dèr, hvor det drejer sig om gode formål.

Finansministeren (Kampmann): Det var jo rart, at dagens forhandlinger kunne slutte med behandlingen af et lovforslag, som der er almindelig tilslutning til, og dette takker jeg for.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen var inde på bestemmelsen i § 1, stk. 2, hvorefter lovens regler ikke finder anvendelse, forsåvidt angår præmier opnået ved deltagelse i konkurrencer af litterær, kunstnerisk, videnskabelig eller teknisk karakter, og det ærede medlem hr. Ninn-Hansen nævnte samme problem. Jeg forstod, at de begge ønsker at diskutere disse tilfælde, som man måske kunne kalde akkumulerede indtægter, i udvalget. Det skal jeg ikke have noget imod, men jeg ville være ked af, hvis vi skulle sætte lovbestemmelser om dette forhold ind i dette lovforslag. Hvis man skulle enes om sådanne bestemmelser, ville jeg tro, vi skulle lovgive derom andre steder; jeg synes nemlig slet ikke, man kan sige, at disse arbejdsindtægter kan sammenlignes med de egentlige præmier, som omhandles her.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen mente, at det ville være en bedre støtte for forfattere og kunstnere at give dem skattelempelse fremfor statsunderstøttelser. Det er jo en opfattelse, der tit gøres gældende; man har nu engang det indtryk, at det ene er billigere end det andet. Imidlertid er forholdet det, at en skattnedsættelse på 1 000 kr. koster statskassen akkurat det samme som en kontant udbetaling af 1 000 kr. på en eller anden måde.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen sagde endvidere, at vi havde for mange lotterier, og mente, at justitsministeren var lidt for villig til at give tilladelse til sådanne. Justitsministeren har bedt mig sige, at han også selv er lidt bekymret over de mange tilladelser, der må gives, men det er svært at begrænse dem. Der har gjort sig ekstraordinære forhold gældende, hvortil kommer, at de fleste ønsker at afholde lotteri i bestemte måneder af året, hvilket måske gør, at man synes, der er flere, end der i virkeligheden er; når der ikke er lotteri, lægger man næppe så meget mærke til det.